

Nicole Boyle Rødtnes

ZOMBIE HOSPITALET

BOG 1 - DE DØDE FRA HAVET

EN ZOMBIE-JÆGER-HISTORIE

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

Kapitel 1: Tilbage fra havet

(SARAH FORTÆLLER)

”Glæder du dig til ferien?” spørger mor for tiende gang. Og for tiende gang nikker jeg bare stille som svar. Jeg ved godt, det ikke handler om, hvad jeg synes om ferien, men om, at hun stadig har dårlig samvittighed over, at vi tager afsted uden Oliver.

Oliver er min lillebror. For to år siden blev hele vores verden vendt på hovedet, da vi fik at vide, at han havde kræft. Nu er kræften flyttet ind i vores liv og har skygget for næsten alt andet. Men mor har besluttet, at nu skulle vi have en lille pause fra alt det triste. Vi skulle på ferie til London.

Det var meningen, at Oliver skulle med, men så fik han det dårligt igen, og lægerne mente, det var bedst, at han blev hjemme. Mor havde været klog nok til at vente med at booke flybilletter. Turen til London blev aflyst og erstattet af en sommerhustur.

I mine øjne kan intet sommerhus nogensinde måle sig med London, så jeg synes bare, de skulle have aflyst helt, men mor insisterede på ferie, så nu er bilen pakket, og vi skal afsted om en time.

”Hvad er nu det?” mumler mor og peger på tv’et, der kører lydløst i baggrunden. Jeg rækker ud efter betjeningen og tænder for lyden.

”Flere af de savnede efter krydstogtskibsulykken i mandags er nu fundet i live på en strand. De er tilsyneladende svømmet i land ...”

”Det var dog dejligt,” sagde mor. ”Tænk, så er alle de mange mennesker alligevel ikke døde.”

Ulykken på krydstogtskibet havde fyldt nyhederne i flere dage. Ingen vidste, hvad der fik det store skib til pludselig at synke og trække sine mange hundrede passagerer med sig ned i havet.

”Vi stiller om til vores udsendte medarbejder på stranden,” siger nyhedsværten. Kort efter toner en journalist med en stor mikrofon frem på skærmen. Bag ham anes flere ambulancer.

”Ja, jeg står her ved Lillerød Strand, hvor nogle af de første passagerer blev opdaget. Som I kan se bag mig, har ambulancefolkene travlt med at tage imod dem og få dem kørt hen til de lokale sygehuse, hvor de skal til behandling.”

BREAKING NEWS

”Kan du sige lidt om, hvad det er, passagererne skal behandles for?” spørger nyhedsværten.

”Det er begrænset, hvad vi har fået at vide,” siger journalisten. ”Men der er jo tale om folk, der har befundet sig i vandet i flere dage og er alvorligt underafkølede. Jeg så en mand, der næsten ikke kunne gå eller tale. Han vaklede afsted med et tomt blik i øjnene og udstødte små grynt. En anden passager var helt omtåget og bed redderne. Passagererne er så medtagede, at de ikke engang har kunnet opgive deres navne, så man har endnu ikke kunnet kontakte de pårørende.”

”Tænk at være så syg, at man angriber dem, der vil hjælpe en,” siger mor.

”Ja, eller ikke kan sige sit eget navn,” siger jeg. Jeg kan ikke lade være med at tænke, at jeg håber, at Oliver aldrig bliver så syg.

Kapitel 2: Nye patienter

(OLIVER FORTÆLLER)

Jeg trykker igen på tilkaldeknappen, men der er stadig ingen reaktion. Jeg ser op på tv'et, der ikke vil tænde, fordi batterierne i fjernbetjeningen er døde.

Det er tidspunkter som dette, at jeg savner allermost at være hjemme. Ikke fordi jeg ikke kan overleve uden tv. Det kan jeg sagtens, men fordi jeg derhjemme bare ville kunne gå ind på kontoret og finde nye batterier i anden skuffe fra oven. Men her er jeg nødt til at vente på, at en sygeplejerske har tid. Jeg trykker på knappen igen, selvom jeg godt ved, at det ikke gør nogen forskel. Måske er jeg også bare ekstra irriteret, fordi jeg ved, at min søster og mine forældre er på vej i sommerhus, mens jeg bare sidder her.

”De må have travlt,” siger Clara, der ligger i sengen ved siden af mig. Hun er min stuekammerat. Hun er næsten blevet som en søster for mig, fordi vi begge har været

her i mere end to år. De fleste er kun på afdelingen et par måneder – indtil de enten bliver helbredt eller bukker under for sygdommen.

Men ikke os to. Vi holder ved. Også selvom jeg har 36 kræftknuder i kroppen. Hun har 40. Hverken hun eller jeg vil give op.

”Ja,” mumler jeg. ”Skal vi gå ned i tv-stuen i stedet?”

”Det kan vi godt,” siger hun. ”Bare vi får det fikset inden X Factor i aften.”

Jeg nikker. Det er vores faste tradition. Vi skal altid se X Factor og heppe sammen.

Clara finder sin paryk frem. Hun går ingen steder uden den. Så tager hun fat i sit drop, og vi går ned mod tv-stuen.

I tv-stuen sidder Khalid. Han er også fast patient her på børneafdelingen.

”Halløj,” siger han og vinker. ”Det er da ellers sjældent, I kommer herved.”

”Fjernbetjeningen er gået død,” siger jeg bare.

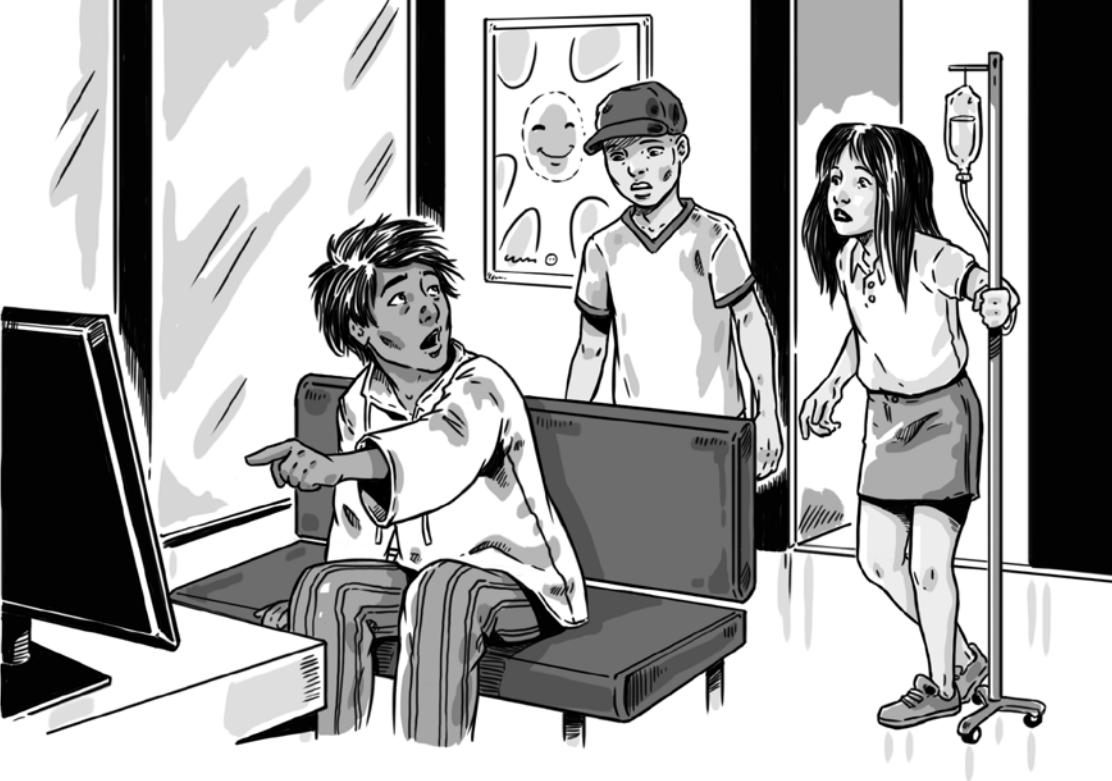
Clara nikker.

”Og sygeplejerskerne er ingen steder at se.”

”Det er på grund af de nye patienter,” siger Khalid.

”Har I ikke hørt det?”

Han peger på tv’et, hvor der bliver snakket om det forliste krydstogtskib.

”Jeg så en af dem, da jeg var nede til røntgen,” siger han. ”Er du gal, han så sær ud. Jeg sværger, han lignede en zombie.”

Clara griner højt. ”Du ser zombier overalt.”

”Okay, så måske ikke en zombie,” siger han. ”Men noget var der galt med ham. Han var helt vild og slog ud efter folk.”

Jeg trækker på skuldrene. Vi er vant til at se lidt af hvert på hospitalet. Det er utroligt, hvad der kan ske med folk, når de bliver rigtig syge. Det er, som om de forsvinder mere og mere, inden de endelig ånder ud.

”Jeg har altid drømt om at tage på krydstogt,” siger

Clara. ”At rejse jorden rundt med båd og opleve alle mulige lande.”

”Ja, eller bare noget andet end en hospitalsstue,” siger jeg.

